

nemlig at forkorte Fristen, inden hvilken Selskabet skal danne sig. Det er jo nemlig dog Hovedhensigten med dette Endringsforslag, at ikke for lang Tid skal gaae hen med at vente paa Afgjørelsen af dette Project, der nu engang er blevet — jeg maa kalde det — forqvælet ved sin Fremkomst ved den reiste Tvivl om den stillede Sikkerhed, og derfor kunde det vel være, at man gjorde bedre i overhovedet at lade være at sælde nogen Mening om Bestaffenheden af den Sikkerhed, der er tilstede, og blot holde sig til at forkorte Fristen, inden hvilken Selskabet skal være dannet. Lad os see, hvad den Tidspilbe, som derved vilde foranlediges, vil beløbe sig til. Naar vi antage, at denne Lov vil kunne være særbig fra Rigsdagen sidst i Januar Maaned, hvad den dog neppe vil være, og vi dertil lægge 6 Uger, saa vil det blive den 15de Marts. Hvis man nu forlænger denne Frist med andre 6 Uger, altsaa forkorter Fristen for Selskabets Dannelse fra 6 til 3 Maaned, saa troer jeg, at der ikke var Noget tabt derved. Den meget ærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig) meente, at en Frist af 6 Uger vilde være mere end nok til, at Forhandlingerne, hvis saadanne vare indlebede med et andet Selskab, inden den Tid maatte kunne være bragte til et Resultat; men jeg skal tillade mig at gjøre den ærede Landsthingsmand opmærksom paa, at dette er en Feiltagelse. Dersom der, som jeg troer at turde forudsætte, er indledet saadanne Forhandlinger, saa forudsætter en Afslutning af dem, at der maa være foregaaet en Undersøgelse af den hele 44 Meil lange Jernbanelinie. Nu er det ganske vist, at en flygtig Undersøgelse af den maaskee godt kan foregaae i 6 Uger; men en nøjagtig Undersøgelse af den kan meget vanskeligt foregaae i den Tid. Jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa, hvilken Tid af Aaret det er, vi befinde os i; vi kunne overmaade let i Løbet af disse 6 Uger faae en Afbrydelse paa 14 Dage eller maaskee 4 Uger ved Sne og Frost, som gjør enhver Undersøgelse umulig. Derfor har i Virkeligheden den høitagtede Indenrigsminister Ret, naar han siger, at det at fastsætte denne korte Frist i Grunden er det Samme som at forkaste Loven. Jeg vil i alt Fald forbeholde mig inden 3die Be-

handling nærmere at overveie, hvad jeg vil gjøre. Jeg kan gjerne stemme for Endringsforslaget nu, men forbeholder mig i saa Fald til 3die Behandling, hvis jeg kan faae andre Medlemmer med, og hvis Sagen stiller sig saaledes for mig, at det er rigtigt at gjøre det, at stille et andet Endringsforslag, som gaaer ud paa at forkorte den Tidfrist, der er givet for Selskabets Stiftelse.

Christensen: Jeg vil blot med to Ord tillade mig at høre, hvorledes jeg agter at stille mig til denne meget vigtige Sag. Jeg er da af den samme Overbeviisning, som ogsaa blev anthydet i den ærede næstsidste Talers (Carlsens) Foredrag, at det at vedtage den ærede Forslagsstillers Forslag eller endogsaa blot at gaae Bei, som den sidste ærede Taler (Bloug) antydede, nemlig at foretage en Forandring med Hensyn til det Tidspunkt, inden hvilket det paagjældende Selskab skal være dannet, kun altfor sandsynligt vilde være at tilintetgjøre Sagen, om ogsaa ad en Omvei. Jeg troer, at Sagen i sig selv er, og det med Rette, saa attræer, saa anerkjendt og saa god, at man i høi Grad maa betænke sig paa at lægge den nogenstundhelst Vanskelighed veien, der ikke er absolut nødvendig. Jeg troer, at det virkelig forholder sig saa, at Concessionsøgeren har den store Fortjeneste at have havt den Idee, der foreligger, og at have lagt Planen til dens Udførelse, saaledes som den foreligger, paa en Maade, som meget Saa eller Ingen tidligere havde tænkt sig, og vi ere saa heldige at kunne ansee hans Idee, hans Plan for at være saa nogenlunde godkjendt ved den ganske vist ikke til hans Fordeel partiske Undersøgelse, den allerede har været undergivet af sagthindige Mænd. Naar vi nu dertil lægge, at den Jernbanelinie, hvorom der her er Tale, gaaer langsmed Sjællands Østkyst, først paa et Terrain, der ellers neppe kunde ventes indbraget i et Jernbaneanlæg, og dernæst saa tæt op til det rige Stevns, som heller neppe nogen anden Linie, hvorom der kunde blive Tale, vilde gaae, saa forekommer det mig, at den Tid er for Intet, i alt Fald for meget Lidet at regne, som i værste Fald maatte gaae tabt, hvis det ikke lykkedes Concessionshaveren at staffe Selskabet stift-